

RECU LL D'OBRES GUANYADORES

I CONCURS

de POESIA i NARRATIVA BREU

“Lletres al Vent” 2017

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL I CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT"

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà i Alcoverro, quan són les 19h de la tarda del dia 25 d'abril de dos mil disset, es reuneix el jurat del I Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la primera edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Carles Luz, Alcalde de Gandesa
- Ma Espina Niella, membre de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"
- Núria Piñas, auxiliar de la Biblioteca de Gandesa

El Jurat acorda:

Primer. Que els 91 textos presentats en aquesta Edició del certamen compleixen les bases del concurs.

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR
Primer premi	Infantil	Narrativa	La petita escriptora	Laia Obiol Ferràs
Accèssit	Infantil	Narrativa	L'astronauta a la lluna	Miriam Sans Peig
Primer premi	Infantil	Poesia	El sol y la luna	Rut Sans Peig
Accèssit	Infantil	Poesia	M'agrada la primavera	Laia Obiol Ferràs
Primer premi	Juvenil	Narrativa	Unes "quixotades" contemporànies	Aina Ribes Montaña
Accèssit	Juvenil	Narrativa	La veritable amistat no s'acaba	Tomàs Deosdat Omedes
Primer premi	Adult	Narrativa	Alep en primera persona	Toni viña Pallarès

Accèssit	Adult	Narrativa	L'últim horitzó	Marc Jornet Niella
Primer premi	Adult	Poesia	Mediterrani	Pau Civit Poblet
Accèssit	Adult	Poesia	El vi	Isabel Ribera i Carné

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 20h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 29 de maig en l'Acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca.

Vist i plau,

Carles Luz,
Alcalde de Gandesa

Cinta Roldán,
directora de la Biblioteca de Gandesa

Ma Espina Niella,
membre de l'Associació de Poetes
"Poemes al Vent"

Núria Piñas,
auxiliar de la Biblioteca de Gandesa

PRIMER PREMI
Infantil – Narrativa

Laia Obiol

La petita escriptora

LA PETITA ESCRIPTORA

Aquesta és la història d'una xiqueta anomenada Flora que estudiava cinquè de primària a una escola d'un poble de l'interior de Catalunya. La petita era una noia com qualsevol altra, tenia els cabells rossos i rinxolats, els ulls rodons i grossos com unes taronges i els llavis molsuts.

Era molt simpàtica, eixerida i també molt espavilada, per això les seves notes eren excel·lents.

No obstant, la seva família era molt humil, perquè els seus pares no treballaven i això provocava que la Flora no pogués anar de viatge i fer moltes de les activitats que feien els seus companys i que s'havien de pagar.

Un dia va arribar a l'escola un mestre anomenat Ramon que li agradava molt llegir i escriure contes i poemes. La Flora i el mestre ràpidament van connectar molt perquè a la xiqueta també li agradava molt la lectura i inventar contes.

Amb el pas del temps i gràcies a les lectures i contes que el mestre els ensenyava, la petita va començar a conèixer molts països, cultures i tradicions d'arreu del món, tot i no tenir diners per poder viatjar a ells. Els contes que llegia eren una font inesgotable d'aprenentatges que li permetia enriquir-se molt. Cada conte nou que llegia suposava per a ella una experiència inoblidable i li despertava la curiositat i la imaginació.

Els contes es van convertir en el vehicle mitjançant els quals viatjava i coneixia un nou món desconegut per a ella fins a aquell moment.

Poc a poc la Flora va anar inventant i escrivint molts contes i moltes històries d'aventures.

Quan es va fer gran va guanyar molts premis literaris i es va convertir en una escriptora famosa.

Amb els diners que va guanyar es va dedicar a ajudar la seva família i a les persones que ho necessitaven, sobretot als nens petits que tenien pocs recursos, molta imaginació i una colla d'històries per escriure.

I conte contat, el somni de la Flora s'ha realitzat!

Pseudònim: Violeta

ACCÈSSIT

Infantil – Narrativa

Miriam Sans

L'astronauta a la lluna

L'ASTRONAUTA A LA LLUNA

HI HAVIA UNA VEGADA, UN ASTRONAUTA QUE UN DIA VOLIA TORNAR A VIATJAR A L'ESPAI.

I VA PREPARAR-SE EL TRATGE D'ASTRONAUTA, QUE ERA BLANC I GRAN AMB UN CASC.

I SOBRETOT ES VA PREPARAR EL MENJAR.

L'ASTRONAUTA VA DIR:

-AQUESTA VEGADA, ANIRE A LA LLUNA I PENJARE UNA BANDERA, AMB UN COET DIBUIXAT.

VA AGAFAR LES CLAUS DEL COET I VA COMENÇAR A PUJAR.

QUAN ES VA SENTAR A LA CADIRA I VA AGAFAR EL VOLANT DEL COET, VA NOTAR QUE NO PORTAVA LA BANDERA I VA DIR:

-LA BANDERA!!! ME L'HE DEIXADA!!!

EL ASTRONAUTA, VA ANAR CORRENTS A BUSCAR-LA I DE PAS, VA AGAFAR DOS AMPOLLES DE AIGUA.

DESPRES VA ENGEGAR EL COET ESPACIAL, I VA ANAR CAMI A LA LLUNA.

UN COP VA ARRIBAR A LA LLUNA, VA PENJAR LA BANDERA IVA FER UNES QUANTES FOTOGRAFIES PER ENSENYAR-LES ALS SEUS AMICS.

DESPRES VA CAMINAR UNA MICA I ES VA TROBAR AMB UN ALTRE ASTRONAUTA QUE ES DEIA "PABLO".

L'ASTRONAUTA VA DIR:

-HOLA COM ET DIUS?

I VA CONTESTAR:

-JO EM DIC PABLO.VAIG VENIR AHIR A LA LLUNA I EM VAIG PERDRE.

I L'ASTRONAUTA LI VA PREGUNTAR:

-VOLS VENIR A VIURE AMB MI?

I EN PABLO VA DIR QUE SI, I TOTS DOS VAN PUJAR AL COET I VAN ANAR CAP A CASA .

QUAN ESTAVEN AL COET, L'ASTRONAUTA LI VA PREGUTAR A PABLO SI HAVIA VINGUT AMB ALGUN COMPANYY.

EN PABLO LI VA DIR:

-VAIG VENIR AMB UN AMIC, PERO MOLT AMIC NO ERA, PERQUE ESTAVA FENT FOTOGRAFIES, I VA MARXAR AMB EL COET, SENSE AVISAR-ME.

I AMES, EL COET ERA MEU!- VA DIR EN PABLO

I L'ASTRONAUTA LI VA DIR:

-PUES SI QUENO ERA GENS BON AMIC, EH!

DESPRES, A LA CASA DE L'ASTRONAUTA,VAN SOPAR, I EN ACABAR LI VA ENSENYAR LA SEVA HABITACIO.

I TOTS DOS,VAN VIURE ANYS,MESOS I DIES JUNTS.

I CONTE CONTAT JA S'ACAVAT.

SIGNAT: LADY BIRD

PRIMER PREMI
Infantil – Poesia

Rut Sans

El sol y la luna

El Sol y la Luna

Cada mañana al despertar,
el Sol saluda desde su azar.

Su luz nos da calor,
y su brillo esplendor.

Al atardecer el Sol caerá,
y su amiga Luna brillará,
entre toda la oscuridad.

Ella es la estrella,
que brilla con libertad.

La Luna cada noche aparecerá,
para que podamos admirar,
sus diferentes formas
que le permiten brillar.

La Luna Nueva tiene poca luz,
transmite firmeza, pero dudas a la vez,
y al empezar a crecer,
se convierte en cuarto menguante.

Transmite indecisión,
pero también mucha pasión.

El Cuarto creciente,
gusta a la gente.

Transmite paz,
pero preocupación,
por no ser mayor.

Al crecer se convierte en Luna Llena,
que representa firmeza,
paz, amor y libertad
sin inseguridad.

Al amanecer vuelve a llegar el Sol,
y todos le decimos a la luna adiós.

De día el Sol se quedará,
y al anochecer la Luna volverá.

Signat:

Diamant Brillant

ACCÈSSIT
Infantil – Poesia

Laia Obiol

M'agrada la primavera

M'AGRADA LA PRIMAVERA

La primavera ha arribat
i tots contents l'hem saludat.
Animalets sortiu del cau
que al fred hem dit adéu-siau.

Les papallones volen,
Les abelles mengen polen.
Les roselles roges s'han tornat,
la primavera ja ha arribat!

M'agrada la primavera
tot i que diuen que la sang altera
perquè els ocells volen lliurement
obrint les ales al vent.

M'agrada la primavera
perquè és alegre i sincera
i el bon temps i la bona olor,
per a mi és el millor!

Pseudònim: Violeta

PRIMER PREMI
Juvenil – Narrativa

Aina Ribes

*Unes “quixotades”
contemporànies*

Autor: Emperatriu

Unes “Quixotades” contemporànies

En un lloc de Catalunya, el nom del qual no vull recordar, hi vivia un noi anomenat Nil d'uns divuit anys aproximadament. El noi era alt i prim, amb el nas gran, gros i roig, però amb uns ulls blaus i bonics. Tenia uns cabells d'un to castany fosc, n'hi tenia abundant, arrissats i despentinats; la seva pell també era fosca. Tenia la cara pigada i rodona amb una boca grossa i uns llavis carnosos, unes dents desiguals i blanques.

Aquest estava estudiant per treure's el permís de conduir. El noi era molt estudiós, sempre ho aprovava tot i amb excel·lent, els deures els feia el dia que els hi manaven, sempre havia sigut un bon jan.

Després de moltes hores de sofriment, estudiant dia i nit, va rebre la seva recompensa, el carnet de conduir. Els seus pares es van sentir molt orgullosos d'ell, així que van decidir comprar-li una consola com a premi pel seu esforç, ja que mai havia explorat el món dels videojocs. Al noi no li va fer gaire il·lusió, un regal estrany però per no quedar malament davant dels seus pares, quan va acabar d'estudiar i de fer tota la feina es va començar a mirar i a llegir-se les instruccions, cosa que de ben segur que pocs dels nois que tenien consoles havien fet. Després de mirar-s'ho, llegir-s'ho, pensar com podia anar aquell aparell com si estigués mirant un extraterrestre, el seu veí, en Jack, un noi de pocs anys més gran que ell li va donar tot tipus de consells perquè ell sí que era un expert del tema.

El Nil va descobrir que tot aquest món que desconeixia era força divertit. Cada vegada el noi es comprava més i més jocs, fins que va arribar un moment en què no feia res més que jugar a la consola, ja no feia cas dels estudis, les coses li anaven malament, però ell sols volia jugar. Tots els jocs que tenia eren de cotxes, lladres, tirotejos... Tots els seus amics primer l'animaven a jugar perquè realment el noi era molt bo i tots aquells nois que abans no li feien ni cas, van començar a voler jugar amb ell i a anar a casa seva perquè tenia uns jocs fantàstics! Però va arribar un moment que es van preocupar pel Nil, ja que la cosa es va descontrolar.

Durant l'estiu, en comptes de sortir amb els seus amics o anar a la piscina, ell es quedava tancat a casa fixant la vista a la *pantalleta*. L'únic esport que feia era moure el dit polze de la mà.

El Nil va passar de ser aquell noi alt i prim amb ulls bonics a un jove una mica grassonet per culpa de no fer gens d'esport, amb uns ulls menuts i rodonets, que quasi no es veien perquè les enormes i negres ulleres els tapaven.

Hi jugava tant que va arribar un moment que va confondre el món virtual amb el món real. Se'n volia anar a explorar món amb el seu cotxe, però es clar, sense un bon copilot, no arribaria a cap lloc. Així que va decidir anar a buscar a Jack. El veí, no volia marxar amb ell però en veure tal com estava va decidir acompanyar-lo per pena. El Nil estava sonat, tenia un aspecte molt estrany, tenia els ulls cansats i vermells; el veí tenia por que no fes cap mena de bogeria.

Van escapar-se a les tres de la matinada, el noi jove volia conduir i el gran no podia impedir-ho, al cap i a la fi era el seu cotxe. El jove portava al vehicle tot tipus de pistoles igual que als videojocs, semblava tot un personatge.

Van sortir i el jove explicava tots els seus plans que entre partida i partida portava rumiant-se feia temps. Volia atracar bancs i fugir a tota pastilla amb la vella furgoneta mig atrotinada, la diferència amb els videojocs era que a les partides els cotxes eren Ferraris o cotxes de marca.

Vora la carretera hi havia una granja i, com tenien gana, en Jack va convèncer el Nil per descansar un mica, així que van parar l'automòbil i van anar a la granja per preguntar si els hi donaven alguna cosa de menjar. Allí van veure un home bastant gran, aquest era molt baixet i rabassut i portava una granota de color blau posada. A en Jack li va fer gràcia aquest noi perquè va pensar que costava menys saltar-lo que fer la volta, però per respecte no se'n va riure. La reacció d'el Nil sí que va ser estranya, va córrer i va començar a abraçar al granger i sols deia –Mario! Ets el meu ídol, on està Toad?- En Jack va passar molta vergonya i va decidir marxar d'allí abans que en digués alguna altra.

Van continuar sense rumb fix fins que el Nil va veure un ocell de color blau que volava amb molta pressa i ell ja es va pensar que Sonic havia anat a saludar-lo perquè eren amics. En Jack no sabia que fer, estava desesperat, volia tornar a casa seva i seguir la seva vida normal i pacífica que portava fins aleshores, així que va pensar de fugir d'aquell boig mentre dormia, però el Nil en sentir moviment es va aixecar de cop i es pensava que havien capturat al seu company. En Jack estava corrent sense parar per marxar ben lluny quan, de sobte, va sentir un soroll de ferros rovellats que el perseguia i va ser llavors quan se'n va adonar que el Nil estava darrera seu amb la furgoneta i una escopeta carregada. En Jack es va donar per rendit i va pensar que mai més tornaria a ser lliure. Llavors el Nil li va dir al seu amic que no era suficient fort i que havia de ser valent com ell.

Durant el camí, en un poble anomenat Osobot, el Nil va conèixer una bella dama la qual es feia dir Florència d'Osobot. El jove tocat de l'ala observava una

noia de pell blanca, cabells rossos com fils d'or, ulls blaus com el cel i llavis carnosos. En canvi el copilot i tota la gent del poble, veia una dona de mitjana edat, baixeta i grassoneta semblant un cigró, amb ulleres de cul de got, cabells negres amb un color descolorit que, pel que s'observava i s'olorava, aquesta dona si es que es dutxava, com a màxim ho feia una vegada al més. Per l'aspecte i la vestimenta era caçadora.

Un jove tocat de l'ala i obsessionat pels videojocs enamorat d'una dona caçadora i amb mal aspecte; tot un espectacle!

A Osobot s'hi van quedar dos dies a casa de la Florència. Però finalment el Nil li va dir que a la seva vida no hi cabia una dama tan guapa com ella, ell no podia perdre el temps d'aquesta manera i havia de continuar amb les seves partides emocionants i perilloses, llavors es va acomiadar fent-li un petó als llavis bruts de xocolata.

Van continuar la seva ruta i es van creuar amb un autobús escolar, el Nil va saltar del cotxe i va fer parar l'autobús. Tot seguit va treure un ganivet afilat de la butxaca i va començar a ratllar l'autobús, els nens i el conductor no entenien res i llavors el noi va cridar com un boig que tothom sortís, el conductor espantat va obrir la porta i va deixar a tothom que baixés. El Nil els va donar el ganivet als nens i els hi va dir que si alguna altra vegada venia algun monstre com aquell i se'ls empassava que ells s'havien de defensar. Els infants van començar a riure i es pensaven que aquell jove els estava fent una broma.

Van seguir amb la ruta i el noi cada vegada estava més boig, sort que el seu veí l'intentava controlar, encara que era molt difícil parar-li els peus. En Jack va veure una casa vella i mig atrotinada on hi entrava gent amb bosses de compra i el Nil en lloc de veure el mateix que el seu company, va veure un banc de diners on hi entraven uns lladres amb bosses plenes de diners. Així que es va posar a l'acció i la pobra gent que entrava a casa seva van rebre de valent, el Nil els pegava puntades de peu, cops de puny i finalment va treure l'escopeta i quan els va apuntar en Jack se li va llançar a sobre per evitar que a la pobra gent que no entenia res del que passava els hi disparés un tret.

En Jack va veure que el Nil era capaç de tot i, per por a que fes alguna altra bogeria, va decidir trucar a la policia. Sabia que a ell també el posarien a la presó, però tan li feia, estava segur que era una bona decisió, perquè més segur del que estava hi estaria. Però en Jack no li va dir mai al Nil que havia sigut ell qui havia trucat a la policia. Ell feia veure que no sabia res.

La policia els va començar a seguir i la seva tartana ja no podia anar més ràpid, així que els van agafar, els van portar directes a la presó i els hi van caure molts anys de condemna. A més, al Nil li van treure el carnet de conduir i els seus pares que havien estat tant temps patint preocupant-se d'on podia estar el seu magnífic i estudiós fill, es van quedar molt sorpresos en veure que estava a

la presó, però ells creien que devia de ser un error perquè el seu nen mai podria fer res de dolent. Quan la policia els va explicar tot el que havia fet els seus pares no s'ho podien creure i li van dir al seu fill que ja no volien saber res més d'ell ara, que ja no era el fill perfecte d'excel·lents i no volien mantenir cap mena de contacte amb ell.

El Nil es va quedar decebut amb ell mateix, encara que no acabava d'entendre què feia ell a la presó, si tot el que havia fet ho havia fet pel bé de l'altra gent: va salvar a uns nens d'un monstre, va salvar a en Jack quan el van capturar, va parar els peus a uns lladres que volien robar un banc...

Anava passant el temps i els nois estaven molt avorrits, el Nil cada dia pensava i intentava entendre què havia fet de dolent i en Jack cada dia pensava en totes les aventures que havien passat i que en el fons s'ho havia passat bé i que ara estaven allí dins sols perquè s'ho volien passar bé.

El Nil va estar molt de temps sense tocar una consola, fins que en Jack li va donar una que tenia guardada i amagada. El Nil la va agafar i se la va començar a mirar, va mirar tots els botons, la va desmuntar tota en peces i després la va tornar a muntar, finalment la va engegar i va començar a jugar una partida al *Mario Bros*, sols una, no li veia la gràcia d'aquest joc, no li agradava, llavors va provar un altre joc i tampoc, seguia sent molt bo però tot aquest món de les consoles, ja no li agradava. Li va tornar la consola a en Jack i aquest es va quedar molt sorprès després de veure la seva reacció i li va tornar a oferir la màquina per si volia tornar a provar algun joc, l'altre s'hi va negar.

El Nil havia començat a entendre els errors que havia comès durant aquell temps, que no volia ni recordar i que sols de pensar-hi es sentia avergonyit per tot allò que va fer sense sentit.

En Jack, desesperat per sortir d'allí dins, li va preguntar al seu amic què li semblava la idea d'escapar-se i tornar a recórrer món en busca d'aventures igual que havien fet en temps enrere. El Nil li va respondre que ara tornava a ser ell, el Nil de veritat i que aquell que estava sonat no era ell, sinó uns videojocs que s'havien apoderat d'ell de tal manera que ell va parar de ser qui ell realment volia ser i es va convertir en un tocat de l'ala guiat per les màquines. De cap manera volia tornar a passar totes aquelles aventures. I també li va donar les gràcies a en Jack que estava bocabadat pel que li havia dit el seu company. En Jack no entenia a què venien aquelles gràcies i el Nil li va dir que li donava les gràcies per haver avisat a la policia, ara encara es va quedar més sorprès, com podia saber el Nil que havia sigut ell? Li va dir: recorda que jo era i torno a ser intel·ligent.

En Jack estava obsessionat en tornar a la vida d'abans, aquella vida de baralles, de viatjar, de lluitar en contra dels dolents i a favor dels bons... No entenia que no podia ser.

ACCÈSSIT

Juvenil – Narrativa

Tomàs Deosdat

La veritable amistat no s'acaba

La veritable amistat no s'acaba

S'acabaven de conèixer, només tenien quatre anys, però ja van veure que tindrien una gran amistat, no paraven de donar voltes per aquella plaça tant rodona.

Un d'ells acabava d'arribar al poble, després d'estar fora tres anys, o sigui, tota una vida per ell. A l'altre, aquella plaça era com si fos la seva segona casa, sempre hi era, la seva mare era carnissera i el seu pare pastor, com que els seus pares estaven tot el dia amb enfeïnats ell es podia passar tota la estona que volia i més a la plaça, per això ell era el capità de la plaça.

L'endemà es van trobar a l'escola, quan es van veure era com si es coneguessin de tota la vida, van córrer els dos junts i es van donar una forta abraçada, van entrar junts a la filera de nens, però ells agafats pel coll, no paraven de explicar-se anècdotes, perquè amb la curta edat que tenien ja havien viscut molt i el més bo del cas es que ells no eren conscients de les circumstàncies que segurament els marcarien per la resta de la seva vida.

Els dies anaven passant i cada dia que passava sumava per afegir una setmana, que al mateix temps sense adonar-se'n, restava un mes de l'any i que quan passava tornava a sumar als anys dels nens. I així es com anaven creixent, amb les dificultats de cada casa, per anar passant els maleïts anys de penúries que els va tocar viure i que sense adonar-se'n els i serviria per tenir una maduresa sensata i saber mantenir la calma i serenitat en cada moment.

El nen que havia arribat al poble no es que fos foraster, sinó que simplement els seus pares van marxar a treballar a la gran ciutat, perquè tenien un familiar, bé no era ben bé un familiar, era el que s'anomenava un germà de llet, cosa molt corren en aquella època i la veritat era que es volien més que germans, quan van decidir torna al poble, es pensaven que trobarien tot el que van deixar talment com ho van deixar quan van abandonar la població, però no va ser així, el temps passa i la gana fa que la gent rebusqui i saquegi, on sembla que hi pugui haver alguna cosa de valor, això va fer que tingueren moltes dificultats per tirar endavant, però se'n van sortir.

Quan sortien de l'escola anaven a jugar i a descobrir món, allí es trobaven amb d'altres nens, quina època més maca! Tot era fantasia, poc s'esperaven que els anys que venien serien durs, la falta de menjar i de comoditats faria un tram de vida molt dur, ben aviat es reflectirien les diferències socials entre ells, però que de cap manera seria motiu d'una fractura d'amistat.

En Jaumet que era el carnisser i fill del pastor el van enviar a estudiar a la ciutat, mentre que en Peter va tenir que treballar amb el seu pare que era

ferrer, però aviat va descobrir que li agradava més anar al camp amb la seva mare, i que els veïns li ensenyessin tot allò que es necessitava per ser un bon agricultor.

Jaumet anava avançant amb els seus estudis i de quan en quan enviava alguna carta al seu amic Peter explicant tot el que li anava passant i el que anava aprenent, Peter esperava les seves cartes.

Peter després del servei militar es va casar, amb el seu afany per treballar i de prosperar les coses li tenien que anar bé, però la vida li va venir amb molts entrebancs, la mort del seu fill i d'altres malalties a la família marcaren un abans i un després.

Els anys no paraven de passar i en Jaumet ja casi acabava la carrera, en l'última carta que li va escriure a en Peter li explicava que tenia novia i que aviat es casarà, estava fent practiques en unes gran oficines del govern, amb la nota que tenia podia aconseguir molt bon lloc.

Eren anys de sequera, les collites eren escasses, el compradors exigien molta qualitat (la qual no hi era), tant en Peter com tots els agricultors estaven molt preocupats, perquè els terrenys que posseïen eren molt poc productius, la gent emigrava en direcció a altres zones de l'estat, en Jaumet se'n va assabentar, i patia molt ja volia aconseguir el lloc d'enginyer de canalització i tot el relacionat amb l'aigua per als ramaders, així que tant aviat va poder es va posar a treballar. Va aconseguir els millors plànols de la seva carrera a més d'aconseguir la salvació del seu amic.

Quan l'obra es va inaugurar, va venir nombroses autoritats i gent de poder, tots volien felicitar a en Jaumet per la magnífica infraestructura que havia dissenyat, però ell sols estava orgullós d'haver salvat la collita i al seu amic. Al discurs d'inaguració a més de fer un discurs excel·lent va expressar la valentia i la fe que va tenir el seu amic en aquest procés i va expressar -"li dedico al meu íntim amic, inolvidable i únic amic Peter.

Sant Jordi

PRIMER PREMI
Adult – Narrativa

Toni Viña
Alep en primera persona

ALEP EN PRIMERA PERSONA

L'Amir va sortir de casa amb la seva germana direcció al solar vell i polsós que quedava amagat entre dos edificis encara d'en peu, a uns cent cinquanta metres de casa seva. De tarda quedava amb amics seus en aquell amagatall per jugar una estona. Alguns d'ells tenien una pilota i sovint organitzaven partits de futbol entre dos equips de diferents edats. Aquell solar era l'únic lloc on les seves famílies els deixaven sortir sempre que no sonés cap alarma de bombardeig i el dia semblés tranquil.

L'Amir era un nen de 12 anys molt mogut. Tenia un cos esvelt i fort, i una cara afable que deixava entreveure unes faccions exòtiques coronades amb uns ulls grans i grisosos. Duia un cabell negre com el sutge i ondulat com per un vent permanent que li rajava de la testa. Havia nascut a Alep i hi havia viscut sempre, a una casa humil als afores de la ciutat. Des que havien assassinat al seu pare feia sis mesos ell era l'únic baró de la casa i tot i que era un petit, desitjava ajudar d'alguna manera a la seva mare i a la seva germana Ghada, dos anys més petita que ell. El noiet era conscient fins a cert punt de la terrible guerra que estava travessant el seu país i també la seva ciutat, ja que ell vivia de primera mà els tirotejos, assalts i brutalitat a la qual estaven sotmesos els civils d'aquella zona. Feia set dies havia vist morir dos amics seus perforats per bales terroristes que sortien de l'arma d'un franc tirador, amagat en una petita terrassa fredament escollida, ja que era situada al davant d'una zona de pas molt freqüentada per supervivents. Probablement, això li hauria provocat un trauma a qualsevol nen de la seva edat que feia poc havia perdut el pare, però ell era molt fort i sempre pensava en que un dia seria l'heroi de la família. Més d'un cop la seva mare no els deixava sortir de casa, ni apropar-se a les finestres durant molts dies seguits, la qual cosa feia enfadar molt a l'Amir, ja que ell volia jugar pel carrer. Tot i això, sempre acabava per fer cas a la mare i sovint s'enduia a la seva germana petita a la seva habitació per distreure's, fins que a causa de l'avorrimient s'acabaven cansant i barallant enrabiats.

Dins de la família cadascú tenia un rol assignat, la mare s'encarregava de les feines de la casa tota sola, la Ghada; tot i ser petita, era l'encarregada d'apagar totes les llums de la casa quan el sol començava a caure cap a l'oest. Una feina vital per a la supervivència en les perilloses nits, que la criatura feia acuradament. La feina més difícil era la de l'Amir, ell era l'encarregat d'escapar-se dos cops per setmana a una botigueta de queviures situada a dos-cents metres a mà dreta de casa seva. Era de les poques que no havia estat saquejada o bombardejada per rebels. Era propietat d'un amic del seu pare, i allí compraven alguns aliments bàsics com: pa sense llevat, petites ampolles d'aigua o puré de cigrons. Era una tasca tant perillosa com necessària per a la supervivència de la família.

Aquell dimarts era un dia fosc. Els núvols no deixaven arribar els raigs de sol al paviment dels carrers esgarrapats per la massacre. La Ghada i l'Amir estaven asseguts a dues cadires de vímet prop de la finestra de la cuina, just havien acabat de dinar dos bols d'arròs condimentat amb espècies, que els havia fet salivar fins a les postres; dues infusions de te vermell. La nena estava enjogassada amb un botó que penjava d'un fil del seu jersei lila, quan de cop, la mare va cridar al seu germà, el noiet va acudir amb cara de pomes agres fins al menjador. Ell sabia que aquell dia era dels que tocava. La mare li va posar una gorra color negre al cap, que li anava petita, i va agafar un mocador vell d'un color apagat de la taula del menjador, que va anar plegant i lligant fins que va aconseguir una mena de bossa deformada, que va passar pel coll del seu fill. La mare va abraçar molt fort al nen que la mirava amb uns ulls absorbits per la por, ell va girar el pany de la porta i va sortir de casa a poc a poc, va fer el que sempre feia, córrer tot el ràpid que podia i el màxim apegat a les parets que li permetés la seva coordinació. Va entrar a la botiga que semblava oblidada fins i tot pel temps, i va dirigir-se al taulell per agafar la comanda que el venedor ja s'havia après de memòria. Quan va tenir la bossa plena va pagar a l'home i va dirigir-se a casa de la mateixa forma que havia vingut. Devien haver passat uns 10 minuts i ja es trobava davant la porta de casa. Es va fixar bé i va veure tres forats de bala que havien reduït el pany a insignificants trossos de metall, va empènyer la porta i quan encara les frontisses no havien notat el recorregut natural de la porta, el nen va veure la seva mare al terra del menjador, abatuda al costat de la llar de foc. Les llàgrimes van lliscar pels pòmuls de l'Amir que va córrer a buscar la seva germana amb més decisió que mai. La Ghada estava plorant i llençant sospirs emmudits per la por, asseguda sota la taula de la cuina. El seu germà en veure-la la va agafar i ràpidament la va prendre cap a la seva habitació, es van amagar en silenci fins que es van endormiscar entre sospirs profunds.

Es varen despertar arraulits al llit i la seva sorpresa va ser veure un home armat que els mirava fixament, assegut al costat d'un armari. L'home era fort i duia un uniforme de camuflatge amb tonalitats terroses, només se li podien veure uns ulls durs i clars, ja que portava la cara protegida amb un mocador lligat al darrere, decorat amb una mena d'escut sorgit. L'home va esperar fins que la parella va obrir els ulls i els va obligar a aixecar-se del terra amb un gest, els nens espantats, li van fer cas i al cap d'un moment ja es trobaven sortint del que fins ara havia estat casa seva. L'Amir estava massa impactat per tot el que havia passat i es limitava a seguir a l'home que semblava que els guiés sense vacil·lar cap a algun punt en concret. Van caminar una hora i mitja fins que van deixar enrere la ciutat d'Alep que restava en la llunyania com la imatge d'una vida passada. En arribar a una esplanada molt extensa i poc poblada de vegetació, l'home, els va fer parar i els nens que estaven espantats i a l'expectativa, van veure com un cotxe de la marca Subaru de color fosc, recorria a tota velocitat la plana en direcció a ells. Poc va tardar a fer una

maniobra ràpida i aparcar just a la seva dreta. Aquell guerrer els hi va obrir la porta del darrere del cotxe i els va fer un gest ràpid perquè pugessin al vehicle. Els dos germans no havien tingut temps d'assimilar res del que els havia passat en tan poc temps. Feia unes escasses hores es trobaven al costat de la seva mare, a resguard dels perills, i ara estaven fent camí al cotxe d'un desconegut. Van viatjar moltes hores, tantes que les últimes llums de la tarda van caure darrere les muntanyes, per deixar pas a una nit de lluna plena on l'aire tebi i humit que entrava per les finestres acariciava la cara de l'Amir i la seva germana. Els dos petits es van adormir agafats de la mà.

Una remor desconeguda va despertar a l'Amir, que ràpid es va fregar els ulls i va mirar per la finestra com va poder. Va veure el mar, per primer cop a la seva vida. La mare li havia contat moltes històries sobre mariners abans d'anar a dormir, però ell mai havia vist tanta aigua junta, tanta, que arribava fins a l'horitzó. El conductor, que anava vestit idènticament al guerrer que els havia escoltat fins al cotxe, va despertar a la Ghada que encara dormia plàcidament. Els va fer baixar del cotxe i els va fer seure a la platja, juntament amb molta altra gent d'edats variades. Aquelles persones estaven vigilades pel que l'Amir identificava com a mafiosos; ja que va veure com els adults del grup assegut al seu costat, pagaven diners a l'esquadró armat. El nen no entenia per què els hi donaven diners, només pensava en què si li demanaven també a ell, no podria oferir res. Va respirar tranquil en veure que els nens se'n salvaven, però la seva alegria va ser eclipsada per una nova ordre que van rebre. Just havien arribat uns quinze bots pneumàtics de color taronja flotant des de mar endins, dirigits per mariners. Els van fer entrar en grups de cinc persones a cada bot, i quan no quedava ningú més que els mafiosos a peu de sorra, els mariners van començar a remar cap on el sol brillava imponent. La Ghada mirava meravellada l'aigua diàfana que envoltava l'embarcació, no sabia nedar, per se sentia molt segura a dins del bot. No va passar gaire temps, fins que la tripulació va poder albirar un vaixell gran i vell a unes dues milles d'on ells estaven. Estava ancorat al fons del mar i desprenia uns reflexos blavencs des de la coberta. No van trigar a arribar-hi i els mariners van remar fins a situar-se molt a prop del vaixell. Des del cim de l'embarcació van desplegar-se una dotzena d'escales de malla de ferro que van lliscar fins als bots. La gent va començar a pujar amb determinació, com a cucs famolencs que busquen la fulla més alta. L'Amir no entenia per què els duïen a un vaixell, el que sí que sabia era que segurament recorrerien molta distància en aquell navili.

La tripulació va recollir l'àncora amb poc menys de cinc minuts i va començar a avançar decidit, trencant les diminutes onades que li oferien resistència. La mar estava força tranquil·la, cosa que feia que fos agradable estar a la coberta. La panxa de l'Amir va fer un soroll sord que li va recordar la gana que tenia. Es van fer les tres de la tarda i el sol castigava als passatgers, que gairebé tots semblaven de nacionalitat siriana, encara que també hi havia turcs i egipcis.

Pel que semblava, L'Amir va deduir que les cabines del vaixell; ben separades per centenars d'ulls de bou, estaven reservades només als mariners, per tant, ells haurien de fer el viatge exposats a la intempèrie d'aquella coberta lliscosa i freda. Van passar dos homes amb una expressió estupefacta a la cara, que repartien dos trossos de pa per persona i a més a més, als adults una copeta de plàstic amb cervesa tèbia. Després del frugal àpat l'Amir va abraçar a la seva germaneta i va intentar buscar una posició còmoda per descansar, quan va trobar la postura adequada es va ficar la mà al pit per sota del jersei i va treure una petita medalla de plata on amb una tipografia senzilla s'hi podia llegir: "Per al millor fill del món". Va ser un regal dels seus pares pel seu 10è aniversari, que li havia fet una il·lusió immensa i sempre li havia donat forces per tirar endavant. Aquell petit, ja no era tan petit, ell sabia que no podia deixar de cuidar a la seva germana i que l'estimava tant que fins i tot la protegiria amb la vida si fos necessari.

Feia més de dos setmanes que navegaven, el menjar era gairebé inexistent i molta de la gent que s'havia mort de gana; eren llençats immediatament a l'aigua com a sacs de blat. D'ençà que havien partit en aquell viatge ja s'havien creuat dues tempestes colossals que havien causat alguns danys a la proa de l'embarcació, per sort danys superficials. El salnitre de l'aigua del mar començava a encetar les fosses nasals del dos germans que es veien enrogides i aspres. El grup de viatgers havia disminuït notablement de cinquanta-vuit a trenta-dos persones, i cada setmana és moria algun infant. Una tarda la Ghada estava escoltant a un pare que parlava als seus fills i deia: som molt afortunats nois, queda poc per arribar a Grècia, si tot va bé, en una setmana i dos dies haurem desembarcat, i després podrem continuar viatjant fins a trobar casa i feina a Europa. La Ghada va córrer ràpidament a buscar el seu germà que es trobava ajagut al costat d'un muntacàrregues molt antic i desgastat i li va explicar entre somriures i crits tot el que havia escoltat. L'Amir va fer uns ulls com unes taronges, i va pensar amb la seva mare i el seu pare durant un moment, tot evadint-se del present. Ell sabia que no podria treballar i buscar casa, però també, que no pensava rendir-se, ja que els seus pares sempre li havien dit que tots els problemes tenien solució i que només calia esforçar-se a trobar la resposta, per molt dur que fos. Els dies passaven millor d'ençà que sabien el perquè d'aquell viatge, tot i que sabien que no tot seria tan fàcil com semblava.

Eren les 8 del vespre i just les acabaven de repartir el sopar, la Ghada i l'Amir el van devorar ràpidament asseguts en un racó amagat de la brisa que ballava per la coberta del vaixell. Un home va cridar: -mireu tots! Terra!, Terra!, - a unes quantes milles es podien veure més de mil llums de color taronja que flotaven disperses en l'aire, quan l'Amir ho va veure va somriure esperançant i va tapar la seva germana adormida amb el seu cos per donar-li escalfor. No van trigar a avançar, mentre el sol anava esborrant el seu rastre. Quan ja veien el

port amb centenars de vaixells i barquetes atracades, una llanxa motora de color vermell va aparèixer pel lateral del vaixell i va ordenar al capità del vaixell que atraquessin la nau al port, cridant a través d'un megàfon. L'Amir tenia molta por, no entenia qui eren aquells de la llanxa i tampoc perquè els havien interceptat d'aquella forma tan invasiva. Quan va notar que el balanceig de la mar havia cessat, va despertar a la seva germana que estava desconcertada i adormida. Els passatgers van començar a baixar per una rampa que arribava fins a terra. A l'extrem de baix de tot de la rampa instal·lada hi havien una cinquantena de persones vestides igual i que duïen una creu vermella sorgida al cor. L'amir va dubtar si baixar o no, ja que dubtava d'aquella gent. Finalment i agafant de la mà a la seva germana va decidir baixar. Era l'única esperança que tenien. A peu de rampa una noia se li va acostar, i va mirar fixament a l'Amir. La noia tenia una mirada càlida i amigable que va hipnotitzar en nen. Es va acostar a poc a poc als germans i va desplegar una gran manta tèrmica, els hi va fer passar per tot el cos i va lligar els dos extrems superiors perquè no els hi rellesqués. L'Amir va arrencar a plorar en notar aquella escalfor tan gratificant i aquella noia els va abraçar com si fos la seva mare durant una bona estona. Tot el grup va rebre la mateixa ajuda d'aquella gent uniformada i desconeguda que semblava no mirar amb els ulls del racisme la vida. Aquella nit la Ghada i l'Amir van ser portats a una casa molt prop de la costa grega d'una parella que havia entrat en un programa d'acollida de refugiats feia un mes, havia accedit a cuidar i mantenir temporalment a nens deseparats. Els germanets tenien una nova vida al davant. Sense guerres i sense atacs fugaços d'avions freds; pilotats per gent sense cor. Podien criar-se al marge de les injustícies, però pagant el car preu de l'orfandat. En aquest lloc l'Amir i la Ghada podrien ser ells mateixos i sobretot, nens. Aquella nit i ja instal·lats a l'habitació de la seva nova casa, L'Amir va fer un petó a la medalla de plata que reposava penjada en el seu coll i va donar gràcies als seus pares en silenci per protegir-los a ell i a la seva germaneta durant aquella aventura. Els hi va prometre que la cuidaria sempre i que mai els oblidaria el que un dia havia sigut la seva casa, Alep.

Escriptor aficionat

ACCÈSSIT
Adult – Narrativa

Marc Jornet
L'últim horitzó

Títol: L'ÚLTIM HORITZÓ

Autor: SERRA DE CAVALLS

Sóc gran, he vist massa coses en esta vida com per a quedar-me tancat a casa sense poder sortir quan vull. Estic enfadat perquè les cames no me porten on tinc ganes d'anar, a mi, un home que ha mirat als ulls a la mort i ara... semblo un titella tremolós que fa pena de veure. Però el cap el tinc on ha de ser i si una cosa he estat tota la vida és tossut i me'n vaig, no sé quan arribaré, però me'n vaig.

Ja fa dos dies que no me prenc esta merda de pastilles que cada menjada apareixen dins la caixeta de tres compartiments que me va cagar el tronc fa tres anys, una merda, la va cagar el tronc i és una merda!

Me'n recordo com si ara fos, en acabar de dinar, envoltat de nets i a copejar el tronc: 'Tronc de Nadal, caga tarrons i pixa vi blanc i si no tens res més, caga diners!' I va i me caga un pastiller.

Me'n toquen set cada dia, de colors i formes diferents, però després de tres anys cada dia me noto més atontat i això no pot ser, la circulació, el dolor, la tensió, l'estómac, el ferro, ... cada vegada que vaig al metge me surt en una gaita o altra. Ja n'hi ha prou, m'he cansat. Ara les llanço i ningú me veu. El que porto més malament és el dolor, estos genolls són la pitjor de les tortures i mira que n'he arribat a fer de quilòmetres a peu, i carregat que anava!

A la tornada encara vaig fer algun tros a cavall del tren i d'algun camionet, però l'anada la vaig fer tota a peu, de Corbera a França, fugint de la ditxosa guerra. Estava clar que no hi havia d'anar jo a la guerra.

Me'n vaig lliurar per curt de vista, la veritat és que mai hi he vist bé de lluny, però de prop podia fer qualsevol cosa, enfilar agulles, empeltar ceps, qualsevol cosa. Però el metge segur que es va equivocar i va apuntar malament el número o vés a saber què va fer, la qüestió és que me van donar unes ulleres de cul de got que no hi veia ni de lluny ni de prop. Al principi volia queixar-me i dir-los que jo hi veia bé, però ben pensat, a la meua edat la perspectiva d'anar a la guerra no era molt interessant, sobretot perquè només feia sis mesos que festejava en la Margarita, una corberana guapa com un sol, alegre i riallera. Quina dona! Quan no em veia ningú me treia aquells ullerots per a poder-la veure bé.

Demà. Demà fotré el camp! Ho tinc decidit ja fa massa temps que estic aquí engabiats, me cuiden bé a casa, no em falta res, però sempre van de pressa i ningú té temps per a xarrar o passejar. Així no m'agrada viure, no és el que tenia pensat. No és el que imaginàvem quan passàvem la tarda junts al terrat de casa teua.

-M'estimes Margarita?

-Clar que sí, home, no patixcos per això.

-Sí que patixco, sí. No per tu, sinó per tot lo que mos ve, ja fa dos anys que va la guerra i cada vegada està més a prop i me fa por que si mos quedem no ho contéssem.

-No sigospessimiste, la República s'està quedant sola i no pot durar gaire temps la cosa.

-Ane-mo'n a França, tu i jo. Comencem de zero allà.

-Calla, calla. Quins disbarats, quede-mos aquí. Què mos ha de passar?

-Res de bo, lo que se sent dir per este Aragó és que pelen a qualsevol que tingue relació amb la República i ja saps a quin molí porto les olives.

-Pos marxa tu i amaga't, però encabat torna, t'esperaré.

-Marxo i tornaré de seguida que puga. I vatre no tos quedesseu al poble quan arribo la guerra, aneu al mas.

L'endemà 20 de juliol de 1938 vaig marxar a França i el front de guerra va arribar en 5 dies, ho vaig tallar ben just.

Jo demà 20 de juliol de 2018 marxaré, l'any que me toca fer 100 anys. Me s'acaben les ganes de viure. Si fos un gat, diria que vaig per la radera. Diràs que te sento riure Margarita. Me gito que no puc dissimular més els nervis per demà. En acabat de sopar els he demanat una abraçada a tots, pensaran que estic grillat.

És dissabte, tots dormen com a soques. Ben calçat, la gorra, la bossa del menjar que ja tinc a punt, la teua foto tan gastadeta i la crossa, me'n vaig!

Això de sortir a punta de dia va de primera si no te vols trobar amb ningú i encara millor si vius a les afores. Enfilo el camí dels horts i per sort encara no mou ningú, vaig a bon ritme i abans de la calor del migdia ja hauré arribat a Corbera, al teu costat. Aixeco la vista i només veig la Montera, tal com la vaig trobar en tornar de França, desfeta. L'única diferència és que a l'estiu del 39 encara podies sentir l'olor de poble, barrejada amb l'olor de mort i de pólvora.

Pujant de Móra, el camionet me va deixar a les Camposines i vaig fer el tros que quedava corrents i això que les comes eren com dos trossos de fusta de cansat com estava. Només havia vist destrucció pel camí de tornada i a les Camposines me van dir que Corbera l'havien esborrat del mapa. Jo vaig pensar que exageraven, però la guerra se va encallar aquí molts dies i els avions són implacables. No m'ho podia creure, de primer vaig veure la silueta del campanar, però al seu voltant, tal com avançava només podia intuir forats, faltaven cases, faltaven moltes cases, faltava un poble! Amb els ulls plens de llàgrimes te vaig començar a buscar i a cridar. Sabia que no me faries cas i que no marxaries de casa. Tu sempre tant optimista.

-Margarita! Margarita! Surt, corre! Que tos ha caigut la casa...

-Noi, que la casa va caure l'any passat i si havia de sortir algú ja ho ha fet.

I allà tornava a estar, dret davant de ca la Margarita, 79 anys després esperant una resposta, un crit, una mà que sortigués d'entremig de les pedres, les teules, els canyissos o les bigues. I res. Silenci.

No he pogut trobar res teu, mai. Te vas fondre com el gel a l'estiu. Els teus parents ja no em volien ni veure, sempre els preguntava el mateix, sabeu res? Heu tingut carta? Així no van dir on anaven? Però van marxar o no?

Al final vaig tornar a Gandesa, cansat d'esperar i de buscar, just abans de fer els 40 anys i tal com se diu: 'si te vols casar bé, casa't al carrer' i això vaig fer, casat, fills, néts... però sempre t'he tingut present, cada dia. I ara he marxat per a estar amb tu, per a viure ni que sigue unes hores a Corbera, al teu costat o almenys al costat del teu record.

Dino en un pinaret que hi ha darrera l'església, les cases que hi havia aquí les van acabar de tombar i ara s'hi han fet uns arbres guapets, hi fa fresqueta i com tantes vegades m'intento justificar perquè me vaig casar en la Carmeta i no te vaig esperar.

-Però segur que no tos van dir res? No pot ser que marxessen sense explicar-li algú on anaven!

-Ai xiquet, van començar a caure bombes i encabat a caure cases i això va ser una desbandada.

-Però els cadàvers tampoc los van veure?

-Calla, calla! Tu no saps què va ser això, quan se va pugué entrar al poble que la guerra ja havia passat, n'hi havien a munts de morts i tot va anar a l'ample.

-No me puc quedar parat, si convé obriré les fosses en les mans i la trobaré.

-Cómo se te ocurrahacer un solo agujero, servirá para enterrarte a ti, cuatroojos!

Com t'agradava el meló fresquet a l'estiu, en vam encetar uns quants tu i jo i ara mira, tinc un gendre que el talla i el fa a trossets i el posa a la nevera en un pot de plàstic. Com han canviat les coses i quantes n'hauríem pogut fer els dos.

Quantes vegades vam fer plans, Margarita, aquí asseguts amb les cames penjant, els cors bategant alhora, les mans agafades i els ulls clavats a la serra de Cavalls esperant que sortís la lluna plena, tan grossa i lluenta com la nostra esperança.

Te'n recordes Margarita aquella vegada que ens va ploure, així de cop, una tronada d'estiu que ens va deixar empapats i no ens vam moure. Com ara, que plou, tanco els ulls i deixo passar l'aigua a través meu, la noto per tot arreu i ric, com tu vas fer aquell dia.

En acabar de ploure fa vent i me gelo de cop, d'aquí no m'aixecaré.

M'és igual, la nuvolada s'ha desfet i el que ha quedat s'ho ha emportat l'airet i de cop aguaita la lluna, grossa, lluenta i plena com la meua enyorança.

Tremolant trec la teua foto, tan rebregada, només li faltava mullar-se. No et cal patir, el teu record és més fort que mai avui. Deu ser que ja no et vull trobar, deu ser que no tinc més força per buscar-te, deu ser que t'he estimat tant sense tenir-te que ara te veig a cada racó i això és insuportable.

-Adéu Margarita, jo me'n vaig. Esta vegada no cal que m'esperos.

...

-Central, hem localitzat l'home gran desaparegut al Poble Vell de Corbera, és mort. Avisin a la família. Canvi i fora.

PRIMER PREMI

Adult – Poesia

Pau Civit

Mediterrani

Pseudònim: l'Enclusa rosada

MEDITERRANI

Si poguéssim tallar, tot el filferro d'arç,
i enderrocar aquest mur que ara ens separa,
dibuixant abraçades, petons de galta a l'aigua
i conviure dins el mateix batec.

Si en un futur poguéssim peonar les teves ribes,
i travessar fronteres sense patir,
constatant que les pells no admeten bales,
si no carícies d'ona que ens dones a desdir.

De ribera a ribera fariem ponts de plata,
cavalcaríem els fills dels dofins de Posidó,
caminant per les platges d'aquest mar singular
mercadejant perfums espècies i llavors.

Sempre ets camp de batalla, Mare Nostrum,
pouarem del teu fons, només cultura,
i seràs, dels nostres fills bressol,

Sense vermell a l'aigua sense el negre del dol,
agafats de la mà, germans d'aigua com som.

ACCÈSSIT
Adult – Poesia

Isabel Ribera

El vi

EL VI

Es decanta el líquid, intens,
vessa dins la copa.

Aromàtic, d'infinit matisos,
glops de seda passejant-se
per la boca,
impregnant d'aromes els sentits.

Insòlits racons banyats de vi.

Dolç, amarg, afruitat...
com el gust d'un petó inesperat.

Assaborim-lo...
deixem que ens recorri,
que llisqui fi, el cos sedós.

Així, glop a glop, sense pressa,
com un petó que arriba a destemps
i ens inunda de plaer la boca.

Psedònim, Synera